

VÍRA A SPOLEČENSKÝ ŘÁD STVOŘENÍ SVĚTA

Kdysi dávno, na úsvitu věků, dříve než počal samotný čas, obcovali spolu Otec a Matka. Z jejich spojení povstala pak zem, slunce, měsíc i hvězdy i vše, co se mezi nimi nachází. Povstala voda i povětrí, hory i údolí i všechno rostlinstvo, jež v něm roste, i zvěř, která se v něm hemží. Vše pospolu ve světě žilo a množilo se.

I plodili Otec a Matka další dítky svá a z nich lidé povstali. Jako první povstali ti, jejichž údělem bylo světu vládnout: králové a královny, knížata a kněžny. Další pak povstali ti, jejichž údělem jest zemi spravovat: baroni a baronky a s nimi další pánové a paní, kteří šlechtickým titulem oplývají. Jako poslední pak povstal lid dělný a šlechtě poddaný. A stejně jako Otec a Matka nikdy samojedinými ve světě nebyli, bylo i lidem dáno pospolu žítí, smlouvami společenskými se vázati a navždy spolu vycházeti. Otec a Matka pak takové věčně u sebe podrží, však ty, kdož se řádu tomu vzeprou, zaniknouti nechají.

STVOŘITELÉ A UČITELÉ

Prvními a nejmocnějšími bytostmi tohoto světa, jež jsme se bohy naučili nazývat, vždy byli a jsou **Otec** a **Matka**, nebo též První, naši Stvořitelé a Rodiče. Z nich veškerá síla na tomto světě pochází, oni jí řád dávají a vše pospolu a při životě udržují tak, jako Otec s Matkou rodinu vytváří a svá dítky ve svět uvádějí.

První však nejsou jediní, ke komu lidé se se svými prosbami obrací: V dobách, kdy síla Otce a Matky ještě nespoutaně světem proudila a lidstvo jako hlouček dětí bezbranné bylo, povstali ve světě Učitelé, kteří nám ku pomoci býti měli a mnohými dary a věděním lidstvo obdarovali. Z nich obzvláště za zmínění stojí tito:

Pirus, jenž nám dar užívání ohně předal. Bez něj žádný pekař chléb neupeče a žádný kovář meč nekuje. Též před požáry nás chrání a oheň v domech našich udržuje.

Lacrima, jenž nás prameny nalézat naučila. Bez ní žádný mlynář mouku neumele a vše živé žízní zhyne.

Cedrus pak největším je cestovatelem, ať již nohy vlastní namáhá či lodí se plaví... On zprávy nosí a zboží kupců doprovází, by v pořádku cíle svého dosáhl.

Triticie nás obdělávat půdu naučila. Bez ní žnec zrno nesklidí, honák stádo neuhlídá, ni nic kloudného v lesích, lukách a sadech nevyroste.

Héros jest vzorem udatnosti a odvahy. Učitelem všeho rytířstva jest a v boji je chrání. To on naučil lidstvo mečem vládnout a z luku střílet.

Paséta, jejímž darem je především hluboký cit. To ona nás učí své emoce ovládat a s klidným srdcem protivenství čelit, též však z plného srdce milovat či nenávidět.

Z učitelů, kteří si lidský původ a jména zachovali, za zmínku stojí především:

Conrád z Termenés jež mnohé školy založil a prostému lidu tak moudrost zpřístupnil

Lui de Faro jež Učitelem v pravdě není, ale jeho následovníci jej za něj považují.

Někteří z učitelů však z cesty své zbloudili, moudrost opustili a moci Otce a Matky se postavili. Ze společenských pravidel se vyvázat pokusili, ale protože Učiteli byli, Zániku unikli. Z nich pak Padlé rasy povstali.

Z nich nejznámější jsou tito:

Matka medvědů jež největší z Učitelů divokých kmenů severního Kvenu je. Hlavy nepřátel si žádá a tyto pak v jejích proklatých svatyních jako dary jsou přechovávány..

Grúk jest nejmazanější ze všech skřetů a jejich válečný Učitel. V jeho jménu vyráží skřeti ze svých temných doupat na pustošivé nájezdy, zabíjejí vše živé, kradou, znásilňují a podpalují. Jemu skřeti přináší v oběť své poražené nepřátele, i různé ukradené cetky a poklady, neboť v hromadění kořisti si zvláště libuje.

Urrr jest učitel gnollů. Zobrazuje se v podobě obrovského gnolla ve zbroji, s řemdichem v ruce a jeho vzpouza proti Stvořitelům nejhlubší je, neboť jeho touhou je svrhnout celé lidské Společenství a hodovat na jeho mršině.

Sangvinus jest Učitelem, jehož patrně zdravý rozum zcela opustil a šílenství či beznadějí propadl: sílu svou získává z krvavé oběti lidské a živého srdce z těla vytrženého. Za ně pak rozličné touhy plní. Jest povinností každého člena Společenství, pokud jeho svatyni nalezne, takovou nahlásit ceremoniářům a s jejich pomocí zničit.

SPOLEČENSKÝ ŘÁD

Jest vůlí Stvořitelů, že člověk je tvor společenský. Z jejich vůle pospolu žijeme a Společenství vytváříme. Ti pak, kdo svůj život udržování Společenství zasvětili, nazýváme ceremoniáři a ceremoniářkami, neboť mnohé obřady nám poskytují a jejich vedením řád lidské společnosti udržují.

Každá smlouva mezi lidmi Společenství utužuje a První jí žehnají. Proto jest vhodné, aby u důležitých smluv a vazeb též ceremoniář bděl, jež vůlí lidskou s vůlí bohů spojí. Zvláštní péči pak zaslouží tyto Vazby:

- 1) Vítání, jež novorozeně do Společenství a světa lidí uvádí, jeho jméno a postavení ustanovuje.
- 2) Přijetí Údělu, kde dítě poprvé své místo ve Společenství nalézá a ke studiu dovedností nutných k jeho plnění se zavazuje. Tato vazba často v rukou konkrétních Škol bývá a různé podoby mívá dle toho, kterému Učiteli či k jakému Údělu se dítě zavazuje. Jest velkým úkolem Společenství a jeho ceremoniářů právě plnění těchto slibů naplnit a předání moudrosti umožnit. Za tímto účelem Školy zakládají, v nichž děti vychovávají, ať už za úplatu, či jako přímé dary Společenství, v nichž ceremoniáře vychovávají. V království Mountquitaine zvláště v oblíbě je pak Škola Matky, jež se velké úctě těší a pro její radu mnozí lidé chodí.
- 3) Na Vazbu Přijetí Údělu později přímo navazuje Vazba Služby. Je-li služba krátkodobá, může být pouze mezi dvěma lidmi uzavřena, však služby mnohaleté a celoživotní již účast ceremoniáře vyžadují a mnohy své vlastní pravidla mají. K těmto patří pak zejména Manželství, jež rodinu vytváří, Povýšení, jež šlechtický titul uděluje a Korunovace, jež krále ustanovuje. Vyjimkou jest Povýšení rytíře, jež často přímo v poli válečném a v časové tísní se odehrává a shánění ceremoniáře by v tu chvíli nadbytečným zdržením bylo.
- 4) Loučení, jež mrtvého ze společenství živých vyvazuje, odkaz jeho údělu živým předává a do společenství mrtvých ho vyprovází.

Většina Vazeb a Údělů se přirozeně z rodiče na dítě předává a ceremoniář zde především v roli svědka Společenství působí. Je-li však shoda narušena, jest úkolem ceremoniáře drobné spory smířovat a lidskou společnost v souladu udržovat. Jejím úkolem jest též smlouvy uchovávat a ostatním zprostředkovávat, pokud třetí osoba o již uzavřenou věc

zájem jeví. Rozhodnutí ve velkých věcech a nesmiřitelných sporech však králi a jeho soudu patří.

FARINISTÉ vs PŮVODNÍ CÍRKEV SPOLEČENSTVÍ

Je tomu zhruba sto let, co v církvi nastal rozkol. Ceremoniář společenství – moudrý a vznešený muž – Lui de Faro v Trenkavalu těžce zkoušeném občanskou válkou sešel z cest moudrosti Jeho a Jí. Snad skutečně chtěl jen podpořit mír, ale oddělit královský úřad od pokrevní linie může opravdu jen zoufalec. Prohlásit, že Úřad není daný krví, ale přijetím Úřadu samotného je bláznovství. A toto bláznovství se začalo šířit jako lavina.

Farinisté zcela zpřetrhali staré pořádky dané krví. Popřeli fakt, že děti jsou přirozeným pokračováním každého člověka. Že každý má právo i povinnost dítě vychovat sám a co mu nepředá, to přece nebylo jeho součástí. Začali prosazovat společnou výchovu dětí v rámci obcí a škol... co víc – pokoušejí se děti cizí krve, pozvednout na úroveň dětí vlastních, jako by snad přijetí a výchova mohli nahradit pokrevní pouto.

Ve své pomýlenosti o zanedbatelnosti krve šly tak daleko, že popřeli, že člověk byl zrozen k jednomu Údělu, který mu v dětství potvrdí rodiče, a začali prohlašovat, že Úděl je možno během života měnit. Že je dokonce správně uzavírat smlouvy o Údělu na určitou dobu, kratší než jest lidský život.

Už jen nutným důsledkem všeho toho bláznovství je zpřetrhání dědičných linií Údělů a uspořádání, ve kterém moudrost věku vždy převyšovala ostatní aspekty. Prý společná vůle je víc, než krev.

Jakkoliv je Farinistická hereza bláznivá, šíří se stále dál a získává ve světě své nové přívržence. Většina zemí sice stále pevně dlí v původní moudrosti Společenství, ale Hogenland herezi již plně propadl. V jiných zemích ji však mečem a ohněm vykožeňují, aby potichu nezamořila celá království...